

Een droom van Lethe

Op zoek naar haar die ik verloren was, kwam ik ten langen leste bij de oevers van de Lethe, onder het gewelf van een immense, lege, diepzwarte hemel, waaruit alle sterren een voor een verdwenen waren. Verderop, ik wist niet waarvandaan, viel een bleek, ongrijpbaar licht als van een krimpemde maan, of de spookachtige fosforschijn van een dode zon, zwak en zonder luister op de donkere stroom, en op de zwarte bloemloze uiterwaarden. Bij dit licht zag ik vele dolende zielen van mannen en vrouwen, die aarzelend of gehaast kwamen drinken van de trage, geruisloze wateren. Maar onder hen, was er geen die snel weer vertrok, en waren er velen die bleven kijken, met een lege blik in hun ogen, naar de kalme en golfloze gang van de stroom. Uiteindelijk zag ik in de delicate en ranke gestalte en het verstilde, opgeheven gelaat van een vrouw die afstak bij de rest, degene die ik had gezocht; en, me haastend naar haar zijde, met een hart waarin oude gedachtenissen zongen als een nest met nachtegalen, verheugde ik mij haar bij de hand te nemen. Maar in de vale, roerloze ogen, en bleke, verstilde lippen, die negen naar de mijne, zag ik geen licht van herinnering noch enig trillen van herkenning. En nu ik wist dat zij was vergeten, wendde ik mij wanhopig af, en met de rivier aan mijn zijde, was ik mij ineens bewust van mijn aloude dorst naar haar water, een dorst die ik ooit had gedacht te lessen aan vele andere bronnen, maar tevergeefs. Ijlings bukte ik, dronk, en kwam weer omhoog, bemerkte dat het licht gedooft was of verdwenen, en dat al het land leek op het land uit een droomloze sluimer, waarin ik de gezichten van mijn metgezellen niet langer kon onderscheiden. Noch kon ik mij nog langer herinneren waarom ik wilde drinken van het water der vergetelheid.